

Arrest

nr. 71 324 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DEPOVERE, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 11 mei 2010, verklaren er zich op 20 mei 2010 vluchteling.

1.2. Op 9 september 2011 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Aangaande A. M.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 6 juni 1976 in de stad Karachi van de provincie Sindh. Na uw studies werkte u in het bedrijf van uw vader in Karachi, dat auto onderdelen vervaardigt. In 2006 begon u een relatie met A.K. (o.v. 6.630.766). Zij behoort tot de hoog aangeschreven Sindhi-kaste, waarvan de leden uitsluitend tussen kastegenoten naar huwelijkspartners op zoek gaat. Daar zij met haar neef verloofd was, werd het huwelijksaanzoek dat uw familie deed afgewezen. Tegen de wil van de familie van K. in trouwden jullie op 6 juni 2008. Jullie doken onmiddellijk onder bij uw zus S. U vernam echter dat uw machtige schoonfamilie allerm minst opgezet was met uw huwelijk en zij besloten had u te vermoorden. Na uw huwelijksreis door Europa vernam u dat uw zus in tussentijd lastig was gevallen waardoor u uitweek naar Lahore. Na zes à zeven maanden diende u ook Lahore te verlaten en dook u onder bij een vriend in Islamabad. Nadat u in Islamabad beschoten werd, achtte u zich hier evenmin veilig en vluchtte u naar Sialkot, waar u de voorbereidingen trof om het land te verlaten. U verliet Pakistan met uw echtgenote op 11 mei 2010. U kwam diezelfde dag in België aan waar u zich op 20 mei 2010 vluchteling verklaarde. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u het doodsvonnis dat uw schoonvader over u uitsprak. Samen met uw vrouw legt u volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: een huwelijksattest, twee paspoorten, een beëdigde verklaring, twee rijbewijzen, een identiteitskaart en een lidkaart.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Centraal in uw asielmotieven staat de machtige positie die uw schoonvader zou bekleden. Over de positie van uw schoonvader weten echter noch u, noch uw echtgenote zich duidelijk of geloofwaardig uit te laten. Zo moet uw vrouw zich beperken tot de algemene uitspraak dat haar vader vrienden en connecties heeft in de politiek en de politie zonder dat ze hierover evenwel concreter kan uitweiden (CGVS K. p.5). De vraag hoe zij merkte dat haar vader een invloedrijk persoon is, kan ze ook slechts erg vaag beantwoorden: hij heeft connecties, bezocht die plaatsen en zijn vrienden kwamen ook soms naar huis, zo klinkt het antwoord (CGVS K. p.5). Wie die vrienden dan wel zijn, kan ze niet vertellen. Dat uw vrouw van deze kennis verstoken bleef omwille van de minderwaardige positie van de vrouw in haar kaste, is weinig aannemelijk. Deze achtergestelde positie komt immers allerm minst naar boven uit de scholing die ze genoot en de werkervaring die ze mocht opdoen (CGVS K. p.5,8). Ook kan ze niet zeggen tot waar de invloed van uw vader reikte bij de politie, waar hij veel vrienden zou hebben (CGVS K. p.6-7). Verder is ook de positie die uw schoonvader kende in zijn gemeenschap haar vreemd. Andere leden van deze gemeenschap, die jullie tot de dood veroordeelden, kan ze ook niet noemen (CGVS K. p.6,8). Dit alles is uitermate vaag en roept twijfels op aangaande de geloofwaardigheid. U kan uw antwoorden over de macht van uw schoonvader evenmin van vaagheid ontdoen. U houdt het erop dat uw schoonfamilie heel veel mensen kent, bij de politie, ministers, overal, zo zegt u. Als u vervolgens gevraagd wordt welke ministers ze dan wel kennen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS M. p.4,5). U kon zich niet informeren over de macht van uw schoonvader, zo stelt u (CGVS M. p.5). Het is opvallend dat u en uw vrouw zo slecht geïnformeerd zijn over de invloed van uw schoonvader dat u zich louter in algemene bewoordingen moet uitlaten. Dit roept twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.

U zag ervan af bescherming te vragen aan de overheid omwille van de macht die uw schoonfamilie daar zou hebben. Dat u zelfs geen enkele poging heeft ondernomen om overheidsbescherming te zoeken, zonder dat u een duidelijk beeld heeft van de machtspositie van uw schoonfamilie, is dan ook weinig aannemelijk (CGVS M. p.6). Geconfronteerd met deze opmerking stelt u dat u geen bescherming kon vragen omdat de politie u zocht. Uw schoonfamilie diende immers een klacht in voor ontvoering, zo luidt het (CGVS M. p.6). Over deze klacht weet u echter het fijne niet. U stelt botweg dat u niets weet over de klacht, dat u niet naar de politie ging om erover te vragen (CGVS M. p.6). Daar u over een advocaat en voldoende informatie blijkt te beschikken, kan echter wel van u verwacht dat u zich afdoende informeert over de klacht die tegen u zou zijn ingediend. Dat u en uw vrouw zich dermate onwetend moeten uitlaten over de machtspositie van uw schoonfamilie en de stappen die zij tegen u ondernam, ondermijnt het geloof in de vervolging die u vanwege uw schoonfamilie zou kennen.

Verder dient er nog een markante tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw vrouw aangekaart te worden. Waar u beweert dat jullie de dag van uw terugkeer van de huwelijksreis Karachi verlieten en naar Lahore trokken, verklaart K. dat jullie nog acht tot tien dagen na aankomst in Karachi bleven alvorens naar Lahore te vluchten. Geconfronteerd met de versie van uw vrouw houdt u vast aan uw relaas (CGVS K. p.6; CGVS M. p.5,7). Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas en schaadt derhalve verder het geloof in uw asielmotieven.

Ook dient nog uw povere kennis van de verloofde van uw vrouw opgemerkt. Zo kent u zijn naam niet, bent u niet op de hoogte van huwelijksafspraken en kan u zelfs niet vertellen voor wanneer hun huwelijk voorzien was (CGVS M. p.7). Dat u gedurende twee jaar een relatie zou hebben gehad met een reeds verloofde vrouw zonder zelfs maar te weten met wie ze verloofd was of wanneer haar geplande huwelijk zou doorgaan, is weinig aannemelijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat, hoewel u op het Commissariaat-generaal een beeld ophangt van een machtige en invloedrijke schoonvader die u dood wenst, uw handelen in de jaren na uw huwelijk hiermee niet in overeenstemming is (CGVS K. p.6; CGVS M. p.4). Dit roept twijfels op aangaande de

geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo bleef u na uw huwelijk nog zes maanden in Karachi wonen bij een nauw familielid, namelijk uw zus (CGVS K. p.2,6; CGVS M. p.2). Ook vlak voor uw vlucht uit Pakistan woonde u nog zo'n twee maanden in Karachi (CGVS M. p.3; CGVS K. p.3). Het is evenwel vrij opmerkelijk dat, wanneer u zich lange tijd voor uw machtige schoonfamilie wil verbergen, u een nogal voor de hand liggende plaats als het huis van uw zus in Karachi verkiest. Voorts vallen uw zakenbezoeken aan Karachi evenmin in overeenstemming te brengen met de geschetste dreiging. Zo zou u in de periode dat u in Lahore, Islamabad en Sialkot woonde één tot vier keer per maand naar Karachi zijn teruggekeerd voor vergaderingen en werkbezoeken (CGVS M. p.4; CGVS K. p.4,7). Dat u op regelmatige basis naar Karachi terugkeerde voor werk gerelateerde contacten en bezoeken, die moeilijk in uiterste geheimhouding kunnen afgehandeld worden, schaadt aanzienlijk de voorgehouden vrees.

Ook de reizen die u na uw huwelijk maakte zijn in dat opzicht moeilijk te bevatten. U nam driemaal en uw vrouw tweemaal het vliegtuig met jullie eigen paspoorten vanuit de luchthaven van Karachi (CGVS K. p.5,8). Hoewel u reeds maanden ondergedoken leefde bij uw zus en u reeds telefonisch bedreigd werd, zag u er geen probleem in om vanuit Karachi op huwelijksreis te vertrekken. Dat u beweert dat uw schoonvader onder andere connecties heeft bij de politie en deze inzette om u te vinden, blijkt evenmin uit de tweede reis die u in juni 2009 ondernam. Hoewel u destijds in Lahore woonachtig was, koos u er desalniettemin voor om niet daar maar in de thuisbasis van uw schoonvader Karachi het vliegtuig te nemen. Dat u gezien de beschreven omstandigheden een dergelijk risico nam, is nog verbazingwekkender als er naar het geringe belang van uw reis gekeken wordt. U ondernam de reis slechts om staaltjes van uw producten uit te delen; de bedrijven die u aandeel kan u zich niet meer herinneren (CGVS M. p.4). Jullie vlucht uit Pakistan begon eveneens uit Karachi, volgens uw echtgenote omdat u in Karachi moest zijn voor zaken (CGVS K. p.5,8).

Ook de administratieve verrichtingen die u deed gedurende de ongeveer twee jaar dat u ondergedoken leefde, getuigen niet van een ernstige vrees die u tot België zou hebben gebracht. Zo vroeg u na uw huwelijk een paspoort aan voor uw echtgenote en visa voor jullie beiden. Ook verkreeg u een identiteitskaart en verlengde u uw lidkaart van de huisvestingsfirma die de wijk van uw ouderlijk huis beheert (CGVS K. p.6; CGVS M. p.3). Deze handelingen geven allerm minst blijk van een voorzichtige levenswandel die de grote dreiging die u schetst placht op te roepen. Dat uw handelen haaks staat op de geschetste vrees, ondermijnt aanzienlijk het geloof in uw asielmotieven.

Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen slagen noch u noch uw echtgenote erin een afdoende verklaring aan te reiken. Zo vertelt uw vrouw dat jullie vanuit Karachi naar België vertrokken met eigen paspoorten omdat u naar Karachi moest om betalingen te doen en vergadering bij te wonen (CGVS K. p.8). U verklaart de bizarre situatie door te stellen dat u niet 24 uur op 24 uur gezocht wordt, dat u niet "the most wanted person" was (CGVS M. p.7). Uit uw verhaal valt echter wel op te maken dat u wel degelijk een 'most wanted person' bent voor een zeer machtige man. De opmerking dat uw vrees haaks staat op uw geregelde bezoeken en verblijven in Karachi, pareert u met de uitspraak dat u nooit naar uw eigen huis terugkeerde (CGVS M. p.7). Deze uitspraak gaat evenwel lijnrecht in tegen uw eerdere bewering dat u af en toe terugging naar uw thuisadres (CGVS M. p.2). Dat uw houding sinds het begin van de problemen niet getuigt van de grote vrees die u uiteindelijk Pakistan deed ontvluchten en u verhinderen naar Pakistan terug te keren, ondergraaft ernstig het geloof van de verklaarde asielmotieven.

Er dient dan ook besloten te worden dat uw asielmotieven weinig geloofwaardig zijn. De neergelegde documenten kunnen uw asielaanvraag niet ondersteunen. U legt immers geen enkel document neer over de ingeroepen asielmotieven (CGVS M. p.3). De paspoorten, de identiteitskaart, de huwelijksakte, de beëdigde verklaring, de twee rijbewijzen en de lidkaart spreken zich enkel uit over jullie identiteit en verbintenis zonder enig bewijs voor uw asielrelaas aan te reiken. Bijgevolg kan er u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het Noordwesten van Pakistan. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Sindh en meer bepaald in de stad Karachi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Karachi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande A. K. :

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 14 november 1989 in de stad Karachi van de provincie Sindh. U studeerde tot de twaalfde klas en ging vervolgens als leraar aan de slag. In 2006 werd u verliefd op A.M. (o.v. 6.630.766), de oom van een van uw leerlingen. In tegenstelling tot M. behoorde u tot de strikte Sindi-kaste. Het was u verboden buiten uw kaste te huwen en gezien uw verloving werden de huwelijksaanzoeken van de familie van M. steeds afgewezen. U liep weg van huis en huwde op 6 juni 2008 tegen de wil van uw ouders met M. Na uw huwelijk werd u telefonisch bedreigd waardoor u het noodzakelijk zag onder te duiken. U vernam van uw moeder dat de gemeenschap waartoe uw vader behoorde had besloten u en uw echtgenoot te doden. In januari of februari 2009 verliet u Karachi om bij vrienden in Lahore te gaan wonen. Lahore verliet u na zes of zeven maanden nadat politieagenten naar u informeerden. U dook onder in Islamabad tot uw man op 2 februari 2010 beschoten werd. Dezelfde dag verhuisde u naar Sialkot en troffen uw man en zijn familie de voorbereidingen voor uw vlucht uit Pakistan. Voor het vertrek van u en uw echtgenoot uit Pakistan op 11 mei 2010 woonde u nog twee maanden in Karachi. U kwam op dezelfde dag in België aan waar u zich op 20 mei 2010 vluchteling verklaarde.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de problemen die uw echtgenoot A. M. (o.v. 6.630.766) verhinderen naar Pakistan terug te keren. Zoals uit de hieronder hernomen beslissing die uw echtgenoot toegezonden werd blijkt, leidde de studie van de verklaringen van uw man en u tot het besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven die u en uw echtgenoot inroepen. Bijgevolg kan u noch het statuut van vluchteling noch de status van de subsidiaire bescherming toegekend worden. De beslissing inzake de asielaanvraag van uw man luidt als volgt:

"In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Centraal in uw asielmotieven staat de machtige positie die uw schoonvader zou bekleden. Over de positie van uw schoonvader weten echter noch u, noch uw echtgenote zich duidelijk of geloofwaardig uit te laten. Zo moet uw vrouw zich beperken tot de algemene uitspraak dat haar vader vrienden en connecties heeft in de politiek en de politie zonder dat ze hierover evenwel concreter kan uitweiden (CGVS K. p.5). De vraag hoe zij merkte dat haar vader een invloedrijk persoon is, kan ze ook slechts erg vaag beantwoorden: hij heeft connecties, bezocht die plaatsen en zijn vrienden kwamen ook soms naar huis, zo klinkt het antwoord (CGVS K. p.5). Wie die vrienden dan wel zijn, kan ze niet vertellen. Dat uw vrouw van deze kennis verstoken bleef omwille van de minderwaardige positie van de vrouw in haar kaste, is weinig aannemelijk. Deze achtergestelde positie komt immers allerminst naar boven uit de scholing die ze genoot en de werkervaring die ze mocht opdoen (CGVS K. p.5,8). Ook kan ze niet zeggen tot waar de invloed van uw vader reikte bij de politie, waar hij veel vrienden zou hebben (CGVS K. p.6-7). Verder is ook de positie die uw schoonvader kende in zijn gemeenschap haar vreemd. Andere leden van deze gemeenschap, die jullie tot de dood veroordeelden, kan ze ook niet noemen (CGVS K. p.6,8). Dit alles is uitermate vaag en roept twijfels op aangaande de geloofwaardigheid. U kan uw antwoorden over de macht van uw schoonvader evenmin van vaagheid ontdoen. U houdt het erop dat uw schoonfamilie heel veel mensen kent, bij de politie, ministers, overal, zo zegt u. Als u vervolgens gevraagd wordt welke ministers ze dan wel kennen, moet u het antwoordt schuldig blijven (CGVS M. p.4,5). U kon zich niet informeren over de macht van uw schoonvader, zo stelt u (CGVS M. p.5). Het is opvallend dat u en uw vrouw zo slecht geïnformeerd zijn over de invloed van uw schoonvader dat u zich louter in algemene bewoordingen moet uitlaten. Dit roept twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.

U zag ervan af bescherming te vragen aan de overheid omwille van de macht die uw schoonfamilie daar zou hebben. Dat u zelfs geen enkele poging heeft ondernomen om overheidsbescherming te zoeken, zonder dat u een duidelijk beeld heeft van de machtspositie van uw schoonfamilie, is dan ook weinig aannemelijk (CGVS M. p.6). Geconfronteerd met deze opmerking stelt u dat u geen bescherming kon vragen omdat de politie u zocht. Uw schoonfamilie diende immers een klacht in voor ontvoering, zo luidt het (CGVS M. p.6). Over deze klacht weet u echter het fijne niet. U stelt botweg dat u niets weet over de klacht, dat u niet naar de politie ging om erover te vragen (CGVS M. p.6). Daar u over een advocaat en voldoende vrienden blijkt te beschikken, kan echter wel van u verwacht dat u zich afdoende informeert over de klacht die tegen u zou zijn ingediend. Dat u en uw vrouw zich dermate onwetend moeten uitlaten over de machtspositie van uw schoonfamilie en de stappen die zij tegen u ondernam, ondermijnt het geloof in de vervolging die u vanwege uw schoonfamilie zou kennen.

Verder dient er nog een markante tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw vrouw aangekaart te worden. Waar u beweert dat jullie de dag van uw terugkeer van de huwelijksreis Karachi verlieten en naar Lahore trokken, verklaart K. dat jullie nog acht tot tien dagen na aankomst in Karachi bleven alvorens naar Lahore te vluchten. Geconfronteerd met de versie van uw vrouw houdt u vast aan uw relaas (CGVS K. p.6; CGVS M. p.5,7). Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas en schaadt derhalve verder het geloof in uw asielmotieven.

Ook dient nog uw povere kennis van de verloofde van uw vrouw opgemerkt. Zo kent u zijn naam niet, bent u niet op de hoogte van huwelijksafspraken en kan u zelfs niet vertellen voor wanneer hun huwelijk voorzien was (CGVS M. p.7). Dat u gedurende twee jaar een relatie zou hebben gehad met een reeds

verloofde vrouw zonder zelfs maar te weten met wie ze verloofd was of wanneer haar geplande huwelijk zou doorgaan, is weinig aannemelijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat, hoewel u op het Commissariaat-generaal een beeld ophangt van een machtige en invloedrijke schoonvader die u dood wenst, uw handelen in de jaren na uw huwelijk hiermee niet in overeenstemming is (CGVS K. p.6; CGVS M. p.4). Dit roept twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo bleef u na uw huwelijk nog zes maanden in Karachi wonen bij een nauw familielid, namelijk uw zus (CGVS K. p.2,6; CGVS M. p.2). Ook vlak voor uw vlucht uit Pakistan woonde u nog zo'n twee maanden in Karachi (CGVS M. p.3; CGVS K. p.3). Het is evenwel vrij opmerkelijk dat, wanneer u zich lange tijd voor uw machtige schoonfamilie wil verbergen, u een noga voor de hand liggende plaats als het huis van uw zus in Karachi verkiest. Voorts vallen uw zakenbezoeken aan Karachi evenmin in overeenstemming te brengen met de geschetste dreiging. Zo zou u in de periode dat u in Lahore, Islamabad en Sialkot woonde één tot vier keer per maand naar Karachi zijn teruggekeerd voor vergaderingen en werkbezoeken (CGVS M. p.4; CGVS K. p.4,7). Dat u op regelmatige basis naar Karachi terugkeerde voor werk gerelateerde contacten en bezoeken, die moeilijk in uiterste geheimhouding kunnen afgehandeld worden, schaadt aanzienlijk de voorgehouden vrees.

Ook de reizen die u na uw huwelijk maakte zijn in dat opzicht moeilijk te bevatten. U nam driemaal en uw vrouw tweemaal het vliegtuig met jullie eigen paspoorten vanuit de luchthaven van Karachi (CGVS K. p.5,8). Hoewel u reeds maanden ondergedoken leefde bij uw zus en u reeds telefonisch bedreigd werd, zag u er geen probleem in om vanuit Karachi op huwelijksreis te vertrekken. Dat u beweert dat uw schoonvader onder andere connecties heeft bij de politie en deze inzette om u te vinden, blijkt evenmin uit de tweede reis die u in juni 2009 ondernam. Hoewel u destijds in Lahore woonachtig was, koos u er desalniettemin voor om niet daar maar in de thuisbasis van uw schoonvader Karachi het vliegtuig te nemen. Dat u gezien de beschreven omstandigheden een dergelijk risico nam, is nog verbazingwekkender als er naar het geringe belang van uw reis gekeken wordt. U ondernam de reis slechts om staaltjes van uw producten uit te delen; de bedrijven die u aandeel kan u zich niet meer herinneren (CGVS M. p.4). Jullie vlucht uit Pakistan begon eveneens uit Karachi, volgens uw echtgenote omdat u in Karachi moest zijn voor zaken (CGVS K. p.5,8).

Ook de administratieve verrichtingen die u deed gedurende de ongeveer twee jaar dat u ondergedoken leefde, getuigen niet van een ernstige vrees die u tot België zou hebben gebracht. Zo vroeg u na uw huwelijk een paspoort aan voor uw echtgenote en visa voor jullie beiden. Ook verkreeg u een identiteitskaart en verlengde u uw lidkaart van de huisvestingsfirma die de wijk van uw ouderlijk huis beheert (CGVS K. p.6; CGVS M. p.3). Deze handelingen geven allerm minst blijk van een voorzichtige levenswandel die de grote dreiging die u schetst placht op te roepen. Dat uw handelen haaks staat op de geschetste vrees, ondermijnt aanzienlijk het geloof in uw asielmotieven.

Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen slagen noch u noch uw echtgenote erin een afdoende verklaring aan te reiken. Zo vertelt uw vrouw dat jullie vanuit Karachi naar België vertrokken met eigen paspoorten omdat u naar Karachi moest om betalingen te doen en vergadering bij te wonen (CGVS K. p.8). U verklaart de bizarre situatie door te stellen dat u niet 24 uur op 24 uur gezocht wordt, dat u niet "the most wanted person" was (CGVS M. p.7). Uit uw verhaal valt echter wel op te maken dat u wel degelijk een 'most wanted person' bent voor een zeer machtige man. De opmerking dat uw vrees haaks staat op uw geregelde bezoeken en verblijven in Karachi, pareert u met de uitspraak dat u nooit naar uw eigen huis terugkeerde (CGVS M. p.7). Deze uitspraak gaat evenwel lijnrecht in tegen uw eerdere bewering dat u af en toe terugging naar uw thuisadres (CGVS M. p.2). Dat uw houding sinds het begin van de problemen niet getuigt van de grote vrees die u uiteindelijk Pakistan deed ontvluchten en u verhinderen naar Pakistan terug te keren, ondergraaft ernstig het geloof van de verklaarde asielmotieven.

Er dient dan ook besloten te worden dat uw asielmotieven weinig geloofwaardig zijn. De neergelegde documenten kunnen uw asielaanvraag niet ondersteunen. U legt immers geen enkel document neer over de ingeroepen asielmotieven (CGVS M. p.3). De paspoorten, de identiteitskaart, de huwelijksakte, de beëdigde verklaring, de twee rijbewijzen en de lidkaart spreken zich enkel uit over jullie identiteit en verbintenis zonder enig bewijs voor uw asielrelaas aan te reiken. Bijgevolg kan er u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het Noordwesten van Pakistan. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Sindh en meer bepaald in de stad Karachi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Karachi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering.

Verzoekers volharden dat de vader van verzoekster een heel invloedrijk persoon is. Verzoeker stelt dat het niet mag verbazen dat hij geen details hierover kan geven vermits hij nooit zijn schoonfamilie heeft ontmoet. Verzoekster volhardt op haar beurt dat ze als vrouw binnen haar kaste een minderwaardige positie bekleedde en dat zij daarom niet meer details kon geven over de vele vrienden en kennissen van haar vader. Verzoekers verwijzen naar het 'Country of Origin Information Report: Pakistan' van het UK Home Office van 18 januari 2010 om aan te tonen dat uit tewerkstelling en scholing niet kan afgeleid worden dat een vrouw niet minderwaardig behandeld zou worden. Het feit dat haar vader haar wou uithuwelijken bevestigt volgens verzoekers alvast deze minderwaardige positie.

Verzoekers vervolgen dat wanneer zij in Karachi verbleven, zij uit waakzaamheid quasi ondergedoken leefden en stellen dat de vergaderingen die verzoeker bijwoonde geen publieke gelegenheden betroffen. Betreffende het paspoort en de visa had de betrokken administratie verzoekers niet verwacht en de (schoon-)vader niet kunnen inlichten waarna beroep op derden werd gedaan om deze documenten af te halen. Verzoeker geeft aan de lidkaart van de huisvestingsfirma te hebben geregeld door geld te geven.

Ter staving van hun ingeroepen vrees voor eerwraak verwijzen verzoekers naar enkele mensenrechtenrapporten van het UK Home Office en ACCORD. Gelet op de ingediende klacht tegen verzoeker voor ontvoering en de machtspositie van de vader van verzoekster waren verzoekers ervan overtuigd dat een beroep doen op de Pakistaanse autoriteiten hen geen soelaas zou bieden. Om de in het thuisland sterk aanwezige corruptie aan te tonen verwijzen verzoekers vervolgens naar een rapport van het US Department of State van 8 april 2011.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekers stellen dat de veiligheidssituatie in Pakistan allerminst veilig is te noemen en verwijzen in dit verband naar het 'reisadvies Pakistan' van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 18 maart 2011. Verder verwijzen verzoekers naar een aantal persberichten rond aanhoudend bendege geweld en terreurdaden. Rekening houdende met de situatie in Karachi en in Pakistan in het algemeen, de dreigingen die uitgaan van terroristische organisaties en criminele bendes en het incident waarvan verzoeker het slachtoffer werd, zijn verzoekers van mening dat hen minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Bij terugkeer naar Pakistan zullen verzoekers immers volgens hen blootgesteld worden aan onmenselijke behandeling met een groot risico voor hun fysieke integriteit.

2.2. De asielaanvraag van verzoekers werd afgewezen op grond van vage en tegenstrijdige verklaringen over (i) de machtspositie van hun (schoon-)vader en zijn vrienden en connecties in de politiek en bij de politie, (ii) de klacht die hun (schoon-)familie indiende tegen verzoeker voor ontvoering, (iii) hun vertrek naar Lahore, (iv) de verloofde van verzoekster en het tijdstip van het geplande huwelijk.

2.3. Centraal in verzoekers asielaanvraag staat de machtige positie van hun vader en schoonvader die gekant was tegen hun huwelijk. Van verzoekers mag dan ook verwacht worden dat zij details kunnen geven over deze machtspositie, minstens kunnen aangeven welke connecties of relaties van voornoemde een machtig persoon hebben gemaakt. De argumentatie van verzoekers dat zij geen details kunnen geven over de machtspositie van hun (schoon-)vader omdat verzoeker zijn schoonfamilie nooit heeft ontmoet en omdat verzoekster als vrouw een minderwaardige positie bekleedde, bieden geen verklaring voor hun onwetendheid. Uit verzoeksters verklaringen zelf blijkt immers dat zij opgroeide in de stad en dat zij heeft mogen studeren en werken. Verzoeker bevestigt zelf dat zijn schoonvader dienaangaande niet zo'n strenge persoon is aangezien de positie van de vrouw in de stad anders wordt beoordeeld dan op het platteland (gehoorverslag, 7). De onwetendheid van verzoekers is bijgevolg niet aannemelijk indien verzoekers werkelijk vervolging vrezen vanwege hun (schoon-)familie.

Bovendien is het gedrag van verzoekers in de jaren na hun huwelijk moeilijk in overeenstemming te brengen is met de door hen beweerde vervolgingsvrees. Immers is het niet aannemelijk dat verzoekers die gevisieerd worden door hun (schoon-)familie in Karachi omwille van hun (ongewenste) huwelijk en die door hen met de dood worden bedreigd, toch het risico nemen om na hun huwelijk nog maandenlang bij een nauw familielid in Karachi (met name verzoekers zus) te verblijven, om vlak voor hun vlucht uit Pakistan nogmaals twee maanden in Karachi te verblijven en vandaar het vliegtuig te nemen naar België, om op regelmatige basis terug te keren naar Karachi voor zaken, en om onder meer identiteits- en reisdocumenten aan te vragen bij de autoriteiten. Bovendien hebben verzoekers sedert hun huwelijk nog verschillende reizen naar het buitenland ondernomen om telkens terug te keren naar Pakistan. Verzoekers die in het huwelijk traden in juni 2008 kregen volgens hun verklaringen al twee à drie maanden na het huwelijk hun eerste dreigtelefoontjes. Desondanks keren zij na hun huwelijksreis in december 2008 - en dus na de dreigtelefoontjes - terug naar Pakistan. In juni 2009 komt verzoeker voor zaken naar Europa en keert ook weer terug naar Pakistan. De geloofwaardigheid van de verklaring dat verzoeker gezocht zou zijn door zijn machtige schoonvader wordt hier ondermijnd door zijn probleemloze in- en uitreizen via de streng gecontroleerde Pakistaanse luchthavens. Bovendien kan worden vastgesteld dat hoewel verzoekster verklaart dat zij van haar moeder in juni 2009, na de terugkeer van haar echtgenoot uit Europa, vernomen had dat de familie besloten had verzoekster en haar echtgenoot te doden, zij nog bijna een jaar in Pakistan blijven alvorens asiel te vragen in mei 2010. Een dergelijke houding is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging en ondermijnt bijgevolg op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het relaas.

Zelfs indien nog enig geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers, *quod non*, dan nog kan worden vastgesteld dat zij niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun overheden. Internationale bescherming kan immers slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoekers die, zoals supra reeds werd uiteengezet, omwille van hun vage verklaringen niet aannemelijk maken dat hun (schoon)vader een belangrijke machtspositie bekleedde minstens hierover geen duidelijk beeld hebben, hebben zelfs geen poging hiertoe ondernomen.

Waar verzoekers verwijzen naar enkele mensenrechtenrapporten van het UK Home Office en ACCORD (stukken 5 en 6) alsook naar een mensenrechtenrapport van het US Department of State (stuk 7) waaruit moet blijken dat corruptie sterk aanwezig is bij de Pakistaanse autoriteiten dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers zich beroepen op dezelfde feiten als deze van hun asielaanvraag en dat zij verwijzen naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoekers kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar deze stelt dat indien kan worden aangenomen dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten, dit conflict echter zeer regionaal is en zich hoofdzakelijk beperkt tot het Noordwesten van Pakistan zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Actueel bestaat er voor burgers in de provincie Sindh en meer bepaald in de stad Karachi, waarvan verzoekers afkomstig zijn, geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Verzoekers pogen deze conclusie te weerleggen door te wijzen op het reisadvies van Buitenlandse Zaken. Ook hier sluit de Raad zich aan bij de stelling van verwerende partij dat een negatief reisadvies gericht is aan toeristen en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). De opmerkingen van verzoekers dat 'het de plicht is van de Belgische Staat om bij de beoordeling of een persoon kan reizen/terugkeren naar Pakistan geen onderscheid te maken tussen buitenlanders en Pakistanen' en dat 'elk mensenleven als gelijkwaardig dient beschouwd te worden' zijn niet gegrond. Het reisadvies is immers gericht aan Belgische toeristen en zakenlui en vermeldt uitdrukkelijk dat de vijandigheid tegenover buitenlanders steeds erger wordt. De verwijzing van verzoekers tenslotte naar enkele persberichten (stukken 9, 10, 11, 12 en 13) volstaan evenmin om aan te tonen dat er in Karachi een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c. Uit deze informatie blijkt immers dat het geweld in de stad Karachi plaatselijk en niet aanhoudend is zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER